

1ο Γυμνάσιο 'Αργούς

Χριστούγεννα!!!

*Κάλαντα ηχούν.
Τα κουδούνια στις πόρτες χτυπούν
κι έρχεται εκείνο το βράδυ
που οι ευχές σου θα βγουν.
Σαν τότε που μες το σκοτάδι*

*η Παναγία με χάρη
γέννησε το Χριστό
το μικρό Θεό.
Κάθε χρόνο στις ψυχές μας
αναβιώνει αυτό!
Εκείνο το αστέρι*

*που Φως είχε φέρει
ακόμα θα φέγγει
και θα κάνει τον κάθε πονεμένο
να μην υποφέρει.*

Από μαθήτρια του Β3'

"Ένα περιστέρι που το έλεγαν «Χριστούγεννα»"

Παραμονή Χριστουγέννων. Γιορτή της αγάπης. Η πόλη στολισμένη με τα πιο φανταχτερά της στολίδια είναι έτοιμη να υποδεχτεί τη Γέννηση του Θεανθρώπου. Κόσμος βιαστικός, φορτωμένος με δώρα, πλημμυρίζει τους δρόμους. Κι εκεί ανάμεσά τους, ένα μικρό κοριτσάκι,

η Αγάπη, στέκεται, παρατηρεί με απορία όσα δεν καταλαβαίνει. "Μα γιατί τόσο βιασύνη", σκέφτεται. Η παρουσία της αόρατη, μα κι αν τύχει να γίνει αντιληπτή από κάποιο φευγαλέο βλέμμα, μοιάζει ενοχλητική. Για την Αγάπη, ο κόσμος αυτός είναι ο κόσμος της. Η στολισμένη πλατεία

Αλληλεγγύης, το σπίτι της. Κι ο κουλουράς στη γωνία, ο μοναδικός της φίλος. Την κρύα αυτή νύχτα της Παραμονής, η θαλπωρή του Ιερού Ναού του Αγίου Νικολάου θα στεγάσει και πάλι τη μοναξιά της. Εκεί δίπλα στο σπασμένο παράθυρο θα φωλιάσει, και θα θαυμάζει από ψηλά την πλατεία και τους ανθρώπους του δικούς της ανθρώπους. Κι ο απρόσμενος ερχομός ενός περιστεριού

θα δώσει νόημα στη μοναδική αυτή βραδιά. Θα ζεστάνει με την ανάσα της και θ' αγκαλιάσει τρυφερά τη μονακριβή παρέα της. Θα μοιραστεί μαζί του το σουσαμένιο κουλούρι της, αλλά και την ιστορία της, το ταξίδι εκείνο της ελπίδας που χάθηκε στα κύματα μαζί με τους γονείς της, καθώς τους έφερνε στην Ελλάδα. Η Αγάπη δακρύζει. Το βλέμμα της θολώνει. «Τίως είναι άραγε η Αγάπη;» «Τίως είναι να σε αγαπούν;» Ίσως να βρίσκεται η αγάπη μέσα στα μεγάλα κουτιά με τα δώρα και σαν δεν έχει χρήματα να τα αγοράσει... Κι όμως η καρδιά του μικρού κοριτσιού είναι ένας θησαυρός αγάπης. Το ίδιο βράδυ με τα μάτια της ψυχής της πάνω στις λευκές φτερούγες του μικρού της φίλου, του περιστεριού, που το ονόμασε "Χριστούγεννα", ταξιδεύει μέχρι τη Βηθλεέμ. Θέλει να δει το μικρό Χριστό και να τον παρακαλέσει για τους γονείς της. Ταξιδεύοντας όμως η αγάπη περνά από φτωχογειτονιές, βλέπει παιδάκια άρρωστα, ανθρώπους δυστυχισμένους. Βλέπει τον πόλεμο να σαρώνει στο διάβα του ζωές και τα μάτια της θολώνουν. Και σαν φθάνουν στη Βηθλεέμ, η Αγάπη πλησιάζει το θείο βρέφος και ψιθυρίζει. «Χριστούλη μου, βοήθησε όλους τους ανθρώπους!» Και ψαλμοί αγγέλων σκεπάζουν τη νύχτα. «Μπέρδεψες νομίζω, τι ήθελες να του ζητήσεις», της λέει το περιστέρι. Μα η Αγάπη, ήξερε καλά τι ζητούσε.

Νωρίς το πρωί η καντηλανάφτισσα της εκκλησίας φθάνει στο Ναό. Τα βήματά της την οδηγούν στο γυναικωνίτη μετά από πολύ καιρό. Το παγωμένο από το κρύο κοριτσάκι σαστίζει τη ματιά της. Η έκπληξη της δίνει σύντομα τη θέση της στην απρόσμενη χαρά, καθώς αναγνωρίζει στο πρόσωπό της το κοριτσάκι της φωτογραφίας. Η χαμένη κορούλα της Άντας και του Αχμέτ που δουλεύουν στα συσσίτια της εκκλησίας. Η καρδιά της Αγάπης κοντεύει να σπάσει. Πλησιάζει το ανοιχτό παραθυράκι αφήνει απαλά από τα χέρια της το περιστέρι. «Να ελπίζεις πάντα!», της φωνάζει ο φτερωτός της φίλος. «Η αγάπη δεν κρύβεται στα δώρα. Η δύναμη της πίστης και το βλέμμα της ψυχής φωτίζουν το σκοτάδι και δίνουν ελπίδα, αρκεί να είσαι έτοιμος να τη δεχτείς...» Και το περιστέρι που το έλεγαν "Χριστούγεννα" πέταξε ψηλά, ψηλά πάνω από τη στολισμένη πλατεία, καθώς έψαχνε για ανθρώπους που πιστεύουν στα Χριστούγεννα. Άραγε, μήπως πρόφθασε να φθάσει ως εδώ;

Τζένη Μοσχόγιαννη Γ3'

Το αληθινό μήνυμα των Χριστουγέννων !!
Ας γεννιέται κάθε μέρα
ας γεννιέται κάθε ώρα
και στη δική μας την ψυχή

....

Αυτές τις μέρες αφουγκράζομαι τους ανθρώπους να μιλάνε για το νόημα των Χριστουγέννων, για την αγάπη ανάμεσα στους ανθρώπους, για την ειρήνη, για την αδελφότητα των λαών, για την ελπίδα και για την σωτηρία. Όμορφα λόγια που αυτές τις μέρες γίνονται ζωή, σκέψεις που θέλουν να γίνουν πράξεις για βοήθεια στους φτωχούς, τους ηλικιωμένους, τους άστεγους και τους ανήμπορους. Κι ενώ θυμόμαστε όλους αυτούς που έχουν ανάγκη, ξαναβρίσκουμε τον ξεχασμένο άνθρωπο μέσα μας, τον άνθρωπο που τις άλλες μέρες ζει, μοιράζεται και κάποιες φορές συμμετέχει στην αδικία, στην εκμετάλλευση, στην βία και την κακία.

Μιλάμε για τη γέννηση του Χριστού στη γη μας. Τότε ήταν ένα γεγονός. Τώρα επαναλαμβάνεται σαν γιορτή. Και η διαφορά είναι τεράστια. Τότε η ανθρωπότητα ήταν απροετοίμαστη. Χριστουγεννιάτικα δέντρα δεν είχαν στηθεί, φωτάκια πολύχρωμα δεν αναβόσβηναν, χορωδίες ανθρώπων δεν προετοιμάζονταν για τις συναυλίες τους. Κανένας δεν ξαγρυπνούσε περιμένοντας τη γέννηση του Χριστού. Από την άλλη μεριά, υπήρχε ένα αίσθημα προσδοκίας διάχυτο στην ατμόσφαιρα, παντού. Κάποιος θα ερχόταν. Τώρα το σκηνικά είναι τελείως διαφορετικό, αντίθετο θα έλεγα. Πάρα πολλά στολίδια. Πολύχρωμα, ποικιλόμορφα και άφθονα φώτα, φωτάκια και λαμπιόνια δίνουν μια γιορταστική ατμόσφαιρα σ' ολόκληρο το σκηνικό. Λόγοι που εκφωνούνται από πολλούς. Συναυλίες, χορωδίες, μπάντες, ύμνοι, τραγούδια, ρεβεγιόν, πολλά χριστουγεννιάτικα προγράμματα.

Πολλοί ξεσηκώνονται ενάντια σ' αυτούς τους εορτασμούς και ποθούν κάποια επιστροφή στα πρώτα χρόνια. Από την άλλη μεριά, καμιά αληθινή προσδοκία στις καρδιές των ανθρώπων. Ποιο το πραγματικό νόημα των Χριστουγέννων άραγε; Αλήθεια, μπορεί η αγάπη να γίνει μόδα και να πουλιέται στα μαγαζιά; Μπορεί η σωτηρία της ψυχής να γίνει μια φευγαλέα εμπειρία που σβήνει μαζί με τα χριστουγεννιάτικα φώτα; Μπορεί να γίνει, και γίνεται. Όλοι ικανοποιούνται μένοντας στην επιφάνεια. Σπάνια εξαίρεση αυτοί που προχωρούν λίγο παραπέρα. Που ψάχνουν την ουσία.

Περνούν τα Χριστούγεννα και δεν αγγίζουν σε βάθος όλες τις καρδιές. Ενώ πετυχαίνουν άλλους σκοπούς. Ξοδεύονται χρήματα, γίνονται παραπάνω σπατάλες, δίνονται δώρα, βρίσκονται μεταξύ τους ξένοι και συγγενείς σε φορτωμένα τραπέζια. Αυτές τις μέρες τις φωτισμένες με τόσο τεχνητό φως, σκέφτομαι πως η αληθινή ζωή είναι αλλού κι εμείς απλά περιπλανιόμαστε χαμένοι.

«Όποιος δεν έχει τα Χριστούγεννα στην καρδιά του δεν θα τα βρει ποτέ κάτω απ' το δένδρο»

(Από τη συντακτική ομάδα της εφημερίδας)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Πρόσφατα ταξίδεψα στη Μακεδονία και σας φέρνω ένα Χριστουγεννιάτικο έθιμο από εκεί:

Κόλιντα Μπάμπω: Κυρίως στην Πέλλα αναβιώνει το έθιμο της «Κόλιντα Μπάμπω» που έχει σχέση με τη σφαγή του Ηρώδη. Οι κάτοικοι της περιοχής ανάβουν το βράδυ φωτιές φωνάζοντας «κόλιντα μπάμπω» δηλαδή «σφάζουν γιαγιά». Σύμφωνα με το έθιμο οι φωτιές ανάβουν για να μάθουν οι άνθρωποι για τη σφαγή και να προφυλαχτούν. Το "Κόλιντα Μπάμπω" φυσικά δεν είναι τίποτα περισσότερο από τα κάλαντα στη γιαγιά, μια φράση που είναι γνωστή σε πάρα πολλές περιοχές της Ελλάδας και τη συναντούμε όχι μόνο στην Μακεδονία αλλά και στη Θράκη. Ας δούμε μερικές παραλλαγές όμως...

"Κόλιντα, κόλιντα δώσ' μου μπάμπω κλούρα. Αν δε με δώσεις κλούρα δώσ' μου τη θυγατέρα 'ς..."

"Κόλιντα και μέλιντα με μένα μπάμπω κλούρα..."

"Κόλιντα μπάμπου, δως μας μια κλουρίτσα ας είνι σταρίσια, ας είνι καλαμποκίσια, Κόλιντα μπάμπου"

Μαριλένα Σουλιώτη Γ4'